

незнайното на душевната ни стихия — да се подведатъ подъ тѣсни научни формули и закони, да се подчинятъ на ограничени и застинали обяснения?

Съ този вторъ опитъ пожелахъ да изразя, макаръ и съ голѣми недостиги, едно по-ново гледище въ Социологията, което не минуемо вече я свърза съ психологията, па и съ метафизиката: защото въ индивидуалнитѣ и колективнитѣ човѣшки дѣла е отпечатано онова, което наричаме човѣшки душевенъ миръ, енигма вѣчна и мъчно пронищаема.

За втора и не по-малко важна задача си зададохъ да отбележа неразривното единство на дветѣ само видимо разграничени страни на съществуванетоъ ни — индивидуалната и социалната, да изтъкна колко много, чрезъ всичко онова, което мислимъ, желаемъ и вършимъ, ние сме социални фактори, и също, колко много онова, което е въ социалнитѣ наредби и институти, влияе въ нашия личенъ животъ, го преобразява; да наведе на радостното заключение, че социалниятъ прогресъ е нѣщо недѣлимо отъ личния такъвъ, че единиятъ и другиятъ се взаимно създаватъ и осигуряватъ.

Трудна задача и така мъчно постижима, защото така малко още у насъ се работи Социологията. А колко, колко свѣтли устреми, радостни настроения и възвишени идеали, биха ни дошли отъ заниманията съ нея, а заедно съ това, колко нови ценности и голѣми придобивки биха обогатили социалния животъ!

С. А. Р.

Сливенъ, 10, XI, 1928.